

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

14 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2020, în cauza penală în privința lui,

Zgarbur Petru xxxx, născut la xxxx, originar și domiciliat în xxxxx

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 16.07.2020 – 18.08.2020;

Instanța de apel: 09.09.2020 – 01.10.2020;

Instanța de recurs: 09.12.2020 – 14.04.2021.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 18 august 2020, Zgarbur Petru a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin.(1) Cod penal și, în baza acestei legi, ținând cont de prevederile art. 364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, i s-a stabilit o pedeapsa sub formă de 2 (doi) ani de închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, executarea pedepsei cu închisoarea stabilită lui Zgarbur Petru s-a suspendat condiționat pe un termen de probațiune de 4 (patru) ani, dacă în perioada de probațiune inculpatul nu va săvârși o nouă infracțiune și prin respectarea condițiilor probațiunii va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

S-a aplicat confiscarea specială, prin încasarea forțată din contul inculpatului Zgarbur Petru, în proprietatea statului, a sumei de 13.982,63 lei.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Zgarbur Pentru, aproximativ în luna martie a anului 2018, cunoscând din discuția cu cet. Muntean Albina despre dificultățile acesteia la susținerea examenului pentru obținerea permisului de conducere de categoria „B”, acționând premeditat, susținând că are influență asupra persoanelor publice responsabile de examinarea, documentarea și eliberarea permisului de conducere din cadrul subdiviziunii Agenției Servicii Publice Chișinău, specializată în calificarea conducătorilor Auto, influență care a fost apreciată de către cet. Muntean Albina drept una reală, credibilă și posibilă, astfel fiind convinsă că el poate determina persoanele respective să acționeze în vederea facilitării promovării examenului pentru primirea permisului de

conducere de categoria „B”, aflându-se în mun. Chișinău, a pretins de la aceasta mijloace bănești în suma de 400 Euro, ceea ce constituie 8197,84 lei, conform cursului valutar stabilit de Banca Națională a Moldovei la 15.03.2018 (1 Euro echivalent a 20.4946 lei).

Aproximativ peste o săptămână, Zgarbur Petru, aflându-se în preajma blocului locativ nr. 23/1, situat pe Mihail Sadoveanu, mun. Chișinău, acționând premeditat și cu același scop, susținând în continuare că are influență asupra persoanelor publice responsabile de examinarea, documentarea și eliberarea permisului de conducere din cadrul subdiviziunii Agenției Servicii Publice Chișinău, specializată în calificarea conducătorilor Auto, influență care la fel a fost apreciată de către cet. Muntean Albina drept una reală, credibilă și posibilă, astfel fiind convinsă că el poate determina persoanele respective să acționeze în vederea facilitării promovării examenului pentru primirea permisului de conducere de categoria „B”, a primit de la aceasta mijloace bănești în suma de 400 Euro, ceea ce constituie 8126,96 lei, conform cursului valutar stabilit de Banca Națională a Moldovei la 22.03.2018 (1 Euro echivalent a 20.3174 lei).

Continuându-și intenția sa unică, la 16.05.2018, Zgarbur Petru, în rezultatul convorbirilor cu cet. Muntean Albina prin intermediul aplicației de chat instantaneu „Viber”, acționând premeditat și cu același scop, susținând în continuare că are influență asupra persoanelor publice responsabile de examinare, documentarea și eliberarea permisului de conducere din cadrul subdiviziunii Agenției Servicii Publice Chișinău, specializată în calificarea conducătorilor Auto, și că mijloacele bănești în sumă de 400 Euro, anterior primită de către el în luna martie a anului 2018, nu sunt suficiente, influență și condiție care la fel a fost apreciată de către cet. Muntean Albina drept una reală, credibilă și posibilă, astfel fiind convinsă că el poate determina persoanele respective să acționeze în vederea facilitării promovării examenului pentru primirea permisului de conducere de categoria „B”, a pretins de la aceasta mijloace bănești în suma de 300 Euro, ceea ce constituie 5917,59 lei, conform cursului valutar stabilit de Banca Națională a Moldovei la 16.05.2018 (1 Euro echivalent a 19.7253 lei).

În continuare, la 17.05.2018, Zgarbur Petru, acționând premeditat, în scop realizării influenței susținute asupra persoanelor publice responsabile de examinarea, documentarea și eliberarea permisului de conducere din cadrul subdiviziunii Agenției Servicii Publice Chișinău, specializată în calificarea conducătorilor Auto, în vederea facilitării promovării examenului pentru primirea permisului de conducere de categoria „B”, de către cet. Muntean Albina xxxxx, aflându-se la Sucursala Orhei a BC „EuroCreditBank” amplasată în or. Orhei, a primit de la aceasta prin intermediul serviciului de transfer bănesc „Western Union” mijloace bănești în sumă de 300 Euro, care conform cursului valutar stabilit de către Banca Națională a Moldovei la 17.05.2019, constituie 5855,67 lei (1 Euro echivalent a 19.5189 lei), fără a realiza ulterior influența susținută.

Astfel, prin acțiunile sale prejudiciabile, Zgarbur Petru a comis infracțiunea prevăzută de art. 326 alin.(1) Cod penal, conform indicilor calificativi „*trafic de influență, adică pretinderea și primirea, personal, de bani, pentru o altă persoană, de către o persoană care susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a o face să îndeplinească o acțiune în exercitarea funcției sale,*”

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către, procurorul în Procuratura Anticorupție, Codreanu Vitalie, care a solicitat casarea sentinței contestate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului

stabilit pentru prima instanță prin care Zgarbur Petru să fie recunoscut vinovat și condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal, numindu-i în limitele prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală o pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 4 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea cerințelor sale, apelantul a invocat că:

- deși instanța de judecată, a dat apreciere corectă circumstanțelor de fapt a cauzei și l-a condamnat pe Zgarbur Petru conform art. 326 alin. (1) din Cod penal, pedeapsa stabilită acestuia prin sentința nominalizată este una prea blândă, întrucât nu corespunde prevederilor de aplicare a art. 75 Cod penal, de individualizare a pedepsei, circumstanțelor comiterii infracțiunii și gradului pericolului social;

- în sentința contestată, se atestă lipsa argumentelor plauzibile pentru aplicarea unei pedepse atât de blânde în coraport cu personalitatea inculpatului și fapta care i se incriminează acestuia;

- deși prima instanță a constatat vinovăția lui Zgarbur Petru în comiterea faptelor social periculoase, aceasta a ignorat criteriile generale de individualizare a pedepsei stabilite de prevederile art. 75 alin. (1) Cod penal, specificându-le formal fără a intra în esența lor prin prisma informațiilor care caracterizează personalitatea inculpatului, or, în cadrul cercetării judecătorești s-a constatat cu certitudine că inculpatul nu este angajat în câmpul muncii, nu este căsătorit precum și faptul că anterior acesta de mai multe ori a fost urmărit penale și judecat;

- în motivarea sentinței, instanța de judecată a evitat să dea apreciere acestor caracteristici, în special faptul că inculpatul, anterior a fost urmărit penal și judecat în trei cauze penale separate, fiind acuzat de săvârșirea infracțiunilor mai puțin grave și grave comise în diferite perioade de timp;

- în privința lui Zgarbur Petru, urma a fi aplicată în calitate de pedeapsă principală - pedeapsa cu închisoarea, or acordarea unei șanse de corectare i-a fost deja oferită acestuia, astfel încât, pedeapsa cu amenda în cazul pedepsei anterior stabilite pentru săvârșirea altei infracțiuni nu a produs efectul echității și prevenției comiterii de alte fapte infracționale de către inculpatul Zgarbur Petru, fapt ce denotă că reeducarea inculpatului nu s-a realizat, în acest sens aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare cu suspendarea executării ei conform art. 90 din Codul penal, în speță, va încuraja pe viitor comiterea de către inculpat a asemenea fapte sau a altor fapte infracționale;

- în atare circumstanțe, inculpatul Zgarbur Petru, fiind inițial tras la răspundere penală, nu a făcut concluziile de rigoare, săvârșind din nou cu intenție infracțiuni mai puțin grave și grave, astfel încât, pedeapsa anterior aplicată inculpatului nu a atins scopul, iar aplicarea unei altei pedepse decât închisoarea ar fi inechitabilă și inefficientă în vederea corijării inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2020, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către procurorul în Procuratura Anticorupție, Codreanu Vitalie, și menținută fără modificări sentința primei instanțe.

4.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și de drept, iar vinovăția inculpatului Zgarbur Petru a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc.

Instanța de apel a notat că, din probele administrate în cadrul urmăririi penale rezultă că acestea sunt suficiente pentru a constata că faptele săvârșite de inculpat constituie infracțiunea prevăzută de art. 326 alin. (1) Cod penal, iar personalitatea inculpatului Zgarbur Petru susceptibilă de a fi supusă răspunderii penale.

Cu referire la apelul declarat de către procuror, instanța de apel a notat că, sunt neîntemeiate alegațiile titularului dreptului de apel în partea excluderii art. 90 Cod penal și constată că concluzia instanței inferioare precum că corijarea inculpatului este posibilă și prin aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei, este una corectă, motivată și întemeiată.

Subsecvent, instanța de apel a remarcat că instanța de fond corect a statuat că inculpatul a comis o infracțiune care face parte din categoria celor mai puțin grave, iar la stabilirea pedepsei inculpatului Zgarbur Petru, instanța de fond, în conformitate cu prevederile art. 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea inculpatului, de influența pedepsei aplicate în privința inculpatului.

Mai mult decât atât, instanța de apel a reținut că careva circumstanțe agravante, procurorul nu a prezentat, atât în rechizitoriu, cât și în instanța de judecată, fapt ce indică la lipsa cărorva temeiuri de aplicare în privința inculpatului a celei mai aspre pedepse, reale cu închisoare.

Din aceste considerente, instanța de apel a conchis că temeiul invocat în apel de procuror nu este relevant cauzei, iar prima instanța și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 și 90 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului incriminat acestuia prin rechizitoriu.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău – Sâli Radu, care invocând prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6), 10) Cod de procedură penal, a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

În motivarea cerințelor sale recurentul a invocat că:

- instanța de apel făcând trimitere la prevederile art. 61 Cod penal nu s-a referit la argumentele care au servit la aplicarea acestor temeiuri, ignorând prevederile art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală unde este prevăzut că: „*Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată*”, prevederi ce sunt valabile și pentru instanța de apel;

- instanța de apel a ignorat prevederile art. 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în partea specială a Cod penal și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a acestui cod;

- circumstanțele comiterii infracțiunii și comportamentul inculpatului denotă că cel mai eficient mijloc de corectare a acestuia este pedeapsa cu închisoare, această concluzie derivând și din gravitatea faptei comise și de pericolul social al acesteia;

- instanța de fond cât și cea de apel nu au ținut cont de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de comportamentul inculpatului în momentul comiterii

infracțiunii și după consumarea ei, de personalitatea lui, pronunțând hotărâri neîntemeiate;

- decizia adoptată în prezenta cauză penală, la motivarea stabilirii pedepse contravine prevederile art. 394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, deoarece ea nu cuprinde motivele de aplicare a pedepsei mai ușoară și motivele de aplicare a pedepsei cu suspendare condiționată a executării ei;

- concluziile instanței de fond și celei de apel, la capitolul individualizării pedepsei stabilite inculpatului sunt greșite și în contradicție cu probatoriul administrat la etapa urmăririi penale și cercetării judiciare, neconforme scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosar și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Reieșind din conținutul recursului, recurentul invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar și când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, considerând că inculpatului greșit i-a fost aplicată norma art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a pedepsei cu închisoare.

La fel, Colegiul penal constată din recursul declarat, că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, invocând dezacordul cu faptul că instanța de apel nu a luat în considerație totalitatea circumstanțelor cauzei, ce în opinia ultimului, indică la aplicarea nejustificată a suspendării condiționate a pedepsei cu închisoare inculpatului, conform art.90 Cod penal.

Într-un prim aspect, este relevant de a specifica că, invocând eroarea de drept prevăzută de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, recurentul menționează despre faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, însă afirmațiile aduse în recurs sânt de ordin general și declarative.

În aceste condiții, Colegiul penal, reieșind din practica sa constantă, va respinge, ca nefondate, alegațiile titularului dreptului de recurs în această parte, reiterând faptul că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de către instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei, cărora sunt subsecvente. Instanța de recurs nu reține poziția recurentului, precum că instanța

de apel nu a respectat cerințele art.414 alin.(5) Cod de procedură penală, care obligă instanța să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, având în vedere că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod obligatoriu expunerea amănunțită asupra tuturor elementelor de fapt menționate de părți, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei hotărâri motivate.

În desfășurarea aceleiași idei, instanța de recurs mai specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în conformitate cu prevederile art. 417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată. În același context, Colegiul penal menționează că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor statuate de art. 6 CEDO.

În această ordine de idei, instanța de recurs apreciază critic alegațiile recurentului cu privire la nerespectarea de către instanța de apel a prevederilor art. 394 alin. (2) pct. 3 și art. 394 alin. (3) Cod de procedură penală, or analizând decizia instanței de apel se atestă că instanța de apel în decizia sa a apreciat în deplină măsură aplicabilitatea în speța de referință a prevederilor art. 90 Cod penal, în privința inculpatului.

Succesiv, instanța de recurs reține că nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs semnalat de către recurent și prevăzut la art.427 alin.(1) pct. 10) Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu a admis careva erori, stabilind în privința acestuia legal, motivat, după propria convingere, suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare.

Referirea recurentului la capitolul efectuării unei individualizări eronate a duratei și cuantumului pedepsei aplicate în privința inculpatului, instanța de recurs relevă, că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Conform art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art.90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare, și reeducare a condamnatului, și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu

trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de judecată corect a ales și a aplicat tipul și mărimea pedepsei, ținând cont, reieșind din împrejurările cauzei, de faptul că pedeapsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Sanțiunea art.326 alin.(1) Cod penal, în baza căruia inculpatul a fost condamnat, prevede pedeapsă cu amendă în mărime de la 2000 la 3000 unități convenționale sau cu închisoare de până la 6 ani.

Conform art.90 alin.(1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune, sau după caz termenul de probă, iar aceste prevederi potrivit dispoziției alin.(4) al aceleiași norme nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave.

Potrivit actelor cauzei, Colegiul penal atestă, că inculpatul a fost condamnat în baza art.326 alin.(1) Cod penal, la 2 ani închisoare.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutarea pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunii prevăzute în alin.(1) și alin.(4) art.90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că este stabilită o pedeapsă cu închisoare ce nu depășește 5 ani, și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la stabilirea modalității de executare a pedepsei, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționale comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, nefiind justificată solicitarea recurentului privind excluderea aplicării dispozițiilor art.90 Cod penal, în privința lui Zgarbur Petru.

Din considerentele menționate, Colegiul penal conchide că, în cauza dată nu și-au găsit confirmarea temeiurile de recurs la care face referire recurentul și nu sânt motive de a interveni în soluția adoptată, fiindcă hotărârea instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată potrivit legii.

În aceste condiții, instanța de recurs se raliază argumentelor expuse în sentință și în decizia Curții de Apel contestate, totodată, notând că, potrivit

jurisprudenței constante a CtEDO se admite însușirea concluziilor instanțelor ierarhic inferioare de către instanțele ierarhic superioare, or, potrivit pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, se statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale. În cazul când constatările acestora sunt fundamentate în fapt și în drept, fiind amplu prezentate în hotărârile atacate, constatându-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces, iar probele puse la baza hotărârilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor formulate de instanțe.

În viziunea instanței de recurs concluziile expuse pe larg de către instanța de apel în decizia sa, sunt juste iar criticile recurentului nu constituie temeiuri de a răsturna situația în prezenta cauză, ce ar necesita intervenția instanței ierarhic superioare, în sensul casării hotărârii judecătorești adoptate de instanța de apel, iar recursul urmând a fi declarat inadmisibil ca vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2020, în cauza penală în privința lui *Zgarbur Petru xxxxx* ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **08 iunie 2021**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda